

Dán 9,4b-10

⁴Könyörögtem az Úrhoz, az én Istenemhez és bűnvallomást tettem ezekkel a szavakkal: „Ó Uram, nagy és félelmetes Isten, hozzád könyörgök. Te megtartod szövetségedet, és irgalmat tanúsítasz azok iránt, akik szeretnek és megtartják parancsaidat. ⁵Vétkeztünk és gonoszsgot műveltünk, gonoszok és lázadók lettünk, megszegtük parancsaidat és törvényeidet

Lk 6,36-38

³⁶Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas. ³⁷Ne mondjatok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítélkeznek. Ne ítéljete el senkit, s akkor benneteket sem ítélnek el. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak. ³⁸Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlcorduló mértékkel mérnek öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyannal mérnek majd nektek is.

Dániel, Isten irgalmáért könyörög a nép nevében, mert elhagyták az Urat, nem tartották meg parancsait. Felelősnek érzi magát a múlt minden bűnéért. Nem saját magáért könyörög. Népének súlyos bűnei miatt kéri Isten irgalmát. A megbocsájtás itt már kevés, több kell, arra van szüksége a népnek, hogy Isten szülői (létrehozó, alkotói, életre szerető) szeretete semmissé tegye a hűtlenségüket. Isten irgalmára, - segítő, megbocsájtó szeretetére - akkor szorulunk, ha ellene fordulunk, ha súlyos bűnnel hátat fordítottunk neki.

A mi irgalmasságunk mindenki felé, a közös teremtettségünk talaján gyökeredző testvéri elfogadáson kell, hogy alapuljon. Ha a segítségünkre van szükség, vagy vétettek ellenünk, ez a testvériség kell, hogy eszünkbe jusson. Törekednünk kell arra, hogy felebarátunk bennünk meglássa közös Atyánk arcát és általunk - segítségünk, megbocsájtó irgalmasságunk által - felismerje Őt.

Irgalomra nem szoruló, mindennapi bűneink nem szakítanak el Istentől, a megbocsájtás ajándéka mindig rendelkezésünkre áll. A folyamatos önostorozás, bűnkeresés önmagunkban és másokban nem visz előre. Tökéletessé válásunk elérésének illúziója lebeghet a szemünk előtt célként, de Isten elfogadó szeretetében élésünk kell, hogy az életünk biztos, biztonságos háttere legyen.

Ebből a biztonságból kell, hogy kiinduljon az „első cselekvés”: én nem ítélek, én megbocsájtok, én adok, és ha megtettem, amit kell, akkor bizton számíthatok Istenemtől túlcorduló mértékre.

Kérted már más számára Isten irgalmát? Voltál már irgalmas?

Szoktál ítélkezni, megszólítani, leszólítani?

Első cselekvő vagy, vagy másoktól (Istentől) várod az első lépést?

Bitterné Gyöngyi, Mór